

Franz Albert Aepinus

**Programma Funebre Rectoris Academiae Rostochiensis, Franc. Alb. Æpini ... Qvo
Præ-Nobiliss. Magnarumque Virtutum Ornatu Condecoratæ Foeminæ, Catharinæ
Margarethæ Meuslingiæ, cineribus a Viduo ... Viro ... Domino Joach. Henr. Pries,
Senatore de Civitate ... hodie Christiano ritu paratum Funus indictum vult ...
Proceres Ac Cives Academicos ... qua par est observantia atque humanitate,
solenniter invitaturus**

Rostochii: Typis Io. Iac. Adleri, [1733?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1796409391>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Rostocker Philanthrop. Programme,
meist Festschälle in vorliegenden Bürgerl. Familien besitz.

(Zinsv. u. d. nobilitierten Familien:

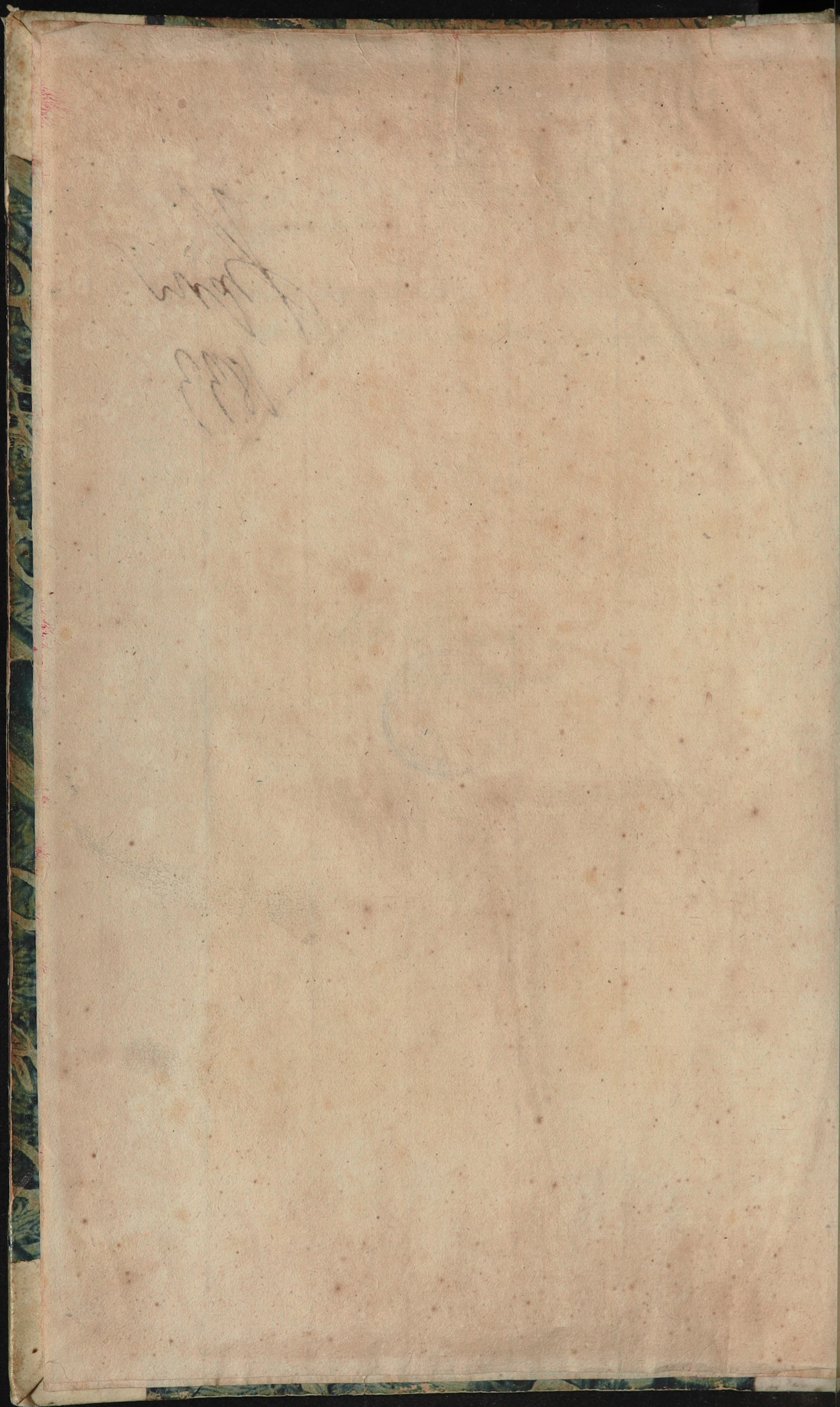
Nettelbladt, Preen, Quistorp, Schoepffer, Schuckmann
u. A.

82 Stücke

Mk1b Gen - 40
2/3 II

9/1
Herr.
1833.

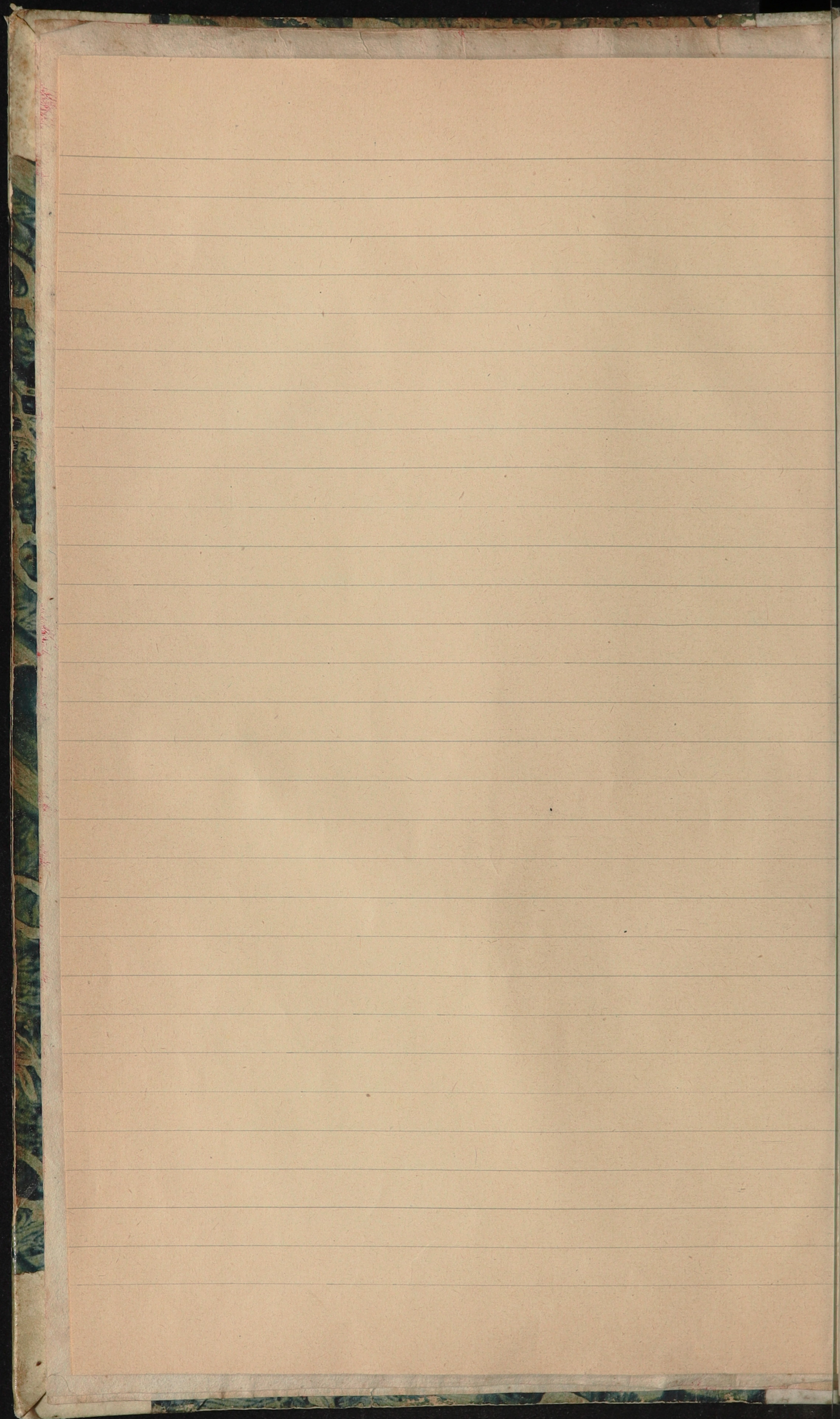
Leichenprogramme, alphabetisch geordnet
nach d. Namen d. gefeierten Person, nebst Sterbejahr.

L - Z

1. Quistorp, Anna Christina, geb. Lenthe. 1753
- 2/3. Luger, Johann Georg. 1748.
4. — — — (Vater). 1751.
5. Mantzel, Kaspar. 1735.
6. — , Maria Justine Margarete. 1742.
7. Schweder, Margarethe, geb. Meyer. 1728.
8. Meusling, Catharina Margareta verh. Pries. 1733.
9. Michelsen, Andreas. 1730.
10. Becker, Catharina Elisabeth, geb. Michelsen. 1744.
11. Michelsen, Christoph Andreas. 1746.
- 12/13. Jaddel, Isabe Dorothea, geb. Michelsen. 1745.
14. Müller, Karl Ludwig. 1761.
15. Nettelblatt, Heinrich [Vater] 1735.
- 16/17. — — [Sohn] 1761.
18. Neucranz, Anna Margareta. 1726
19. Niehenck, Joh. Balthasar. 1738.
20. Niemann, Johann. 1746.
21. — , Michael. 1729.
22. Oerthling, Joachim Felix. 1745
23. Meyer, Anna Maria, geb. Pauli. 1738.
- 24/25. Engelsen, Maria, geb. Paulsen. 1738.
26. Petersen, Johann Christian. 1766.
27. Prehn, Wilhelm. 1751.
- 28/29. Pries, Joachim Heinrich. 1763.
30. Quistorp, Hugo Theodor. 1732.
- 31/32. — , Johann Jakob. 1767.
33. — , Lorenz Gottfried. 1743.
34. — , Johannes Christian. 1722.

35. Rassow, Julius Friedrich. 1740
36. Redeker, Heinrich Rudolf. 1716.
37. Richter, David. 1753.
38. Danckwarth, Catharina Emerentia geb. Schaeffer. 1737.
- 39/40. Schaper, Johann Ernst. 1721
41. Scheffel, Heinrich Gustav. 1738.
- 42/43. Schmidt, Jonas. 1745.
- 44/45. Schoepffer, Johann Joachim. 1719.
46. Schuckmann, Heinrich. 1706.
47. Dörcks, Margaretha, geb. Schuckmann. 1731.
48. Schmidt, Isabe Margaretha, geb. Schwabe. 1743.
49. Zeidler, Anna Emerentia, geb. Schwartz. 1729.
50. Senst, Agneta Sophie, 1729.
51. — Hermann Peter. 1728.
- 52/53. Sibeth, Karl. 1734.
54. Sivers, Jakob. 1729.
55. Luger, Christine Elisabeth, geb. Spalding. 1746.
56. Spalding, Johann David. 1757.
57. — Thomas. 1743.
58. Burgmann, Anna Christina, geb. Stein. 1773.
59. Stein, Walthier. 1739.
60. Stever, Johann Kaspar. 1729.
61. — , Johann Valentin. 1755.
62. — , Theodor Matthens. 1735.
63. Stieber, Georg Friedrich. 1755.
64. Wetken, Catharina Margareta, geb. Stindt. 1743.
65. Stolte, Christian Rudolf. 1680-1731.
66. — — — 1711-1736.
Heinrich Christian. 1715-1736.
67. — , Peter. 1733.
68. Töppel, Margareta Catharina, verh. Oldenburg. 1774.

69. Verpoorten, Theodor. 1728.
70. Weiß, Margaretha Agnes, geb. von Heidenkopf. 1726.
71. Weidner, Johann Joachim. 1732.
72. Weiß, Gottfried. 1697.
73. Wetken, Johann Georg. 1716.
74. Wilde, Joachim. 1737.
75. Weidner, Johann Joachim. 1732.
76. Barnstorff, Anna Margaretha, geb. Willebrand. 1724.
77. Willebrand, Martin Albert. 1746.
78. Stein, Anna Dorothea, geb. Wolff. 1744.
79. Wolfraht, Dietrich Samuel. 1753.
80. Wulf, Catharina Margareta, verh. Stein. 1734.
81. Zaidler, Johannes. 1727.
82. Zinck, Johannes. 1732.

PROGRAMMA FUNEBRE
RECTORIS
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
FRANC. ALB. ÆPINI,
S. Theol. D. ac Prof. Ducal. Publ. &
Facultatis suæ hodie Decani,
QVO
PRÆ-NOBILISS. MAGNARUMQVE VIRTUTUM
ORNATU CONDECORATÆ
FOEMINÆ,
**CATHARINÆ MARGARETHÆ
MEUSLINGIÆ,**

cineribus

â VIDUO magno in luctu mœroreque versante,

VIRO

PRÆ-NOBILISS. AMPLISS. ac PRUDENTISS.

DOMINO

JOACH. HENR. PRIES,

Senatore de Civitate hac optimè merito

& Negotiatore florentissimo,

hodie Christiano ritu paratum

FUNUS

indictum vult,

ad ipsum honorifico suo comitatu cohonestandum

PROCERES AC CIVES ACADEMICOS

O. O. HONORATISSIMOS,

qua par est observantia atque humanitate,

solenniter invitaturus.

ROSTOCHII,

Typis IO. IAC. ADLERI, SERENISS. PRINCIP. & ACAD.

Typographi.

Mortalitatem meditandi circa Re-
 ctorum Academiae adeundum, ante octi-
 dum proxime praeterlapsum, occupato mihi
 data fuit occasio, annuntiata per urbem praema-
 turâ morte Foeminae cujusdam eximiae magnis-
 que virtutibus ornatissimae pariter ac honoratio-
 ris inter nos conditionis, quam istis diebus ra-
 puit vis properantior & inclementia fati. Nec mihi tamen soli ob-
 latam eam cognovi, siquidem Vos etiam, CIVES ACADEMICI O. O.
 HONORATISSIMI! ut mortis causâ alloquerer, ad funus hodie-
 rum comitatu vestro cohonestandum invitaturus, cum in eo pro-
 pemodum esset, ut Sceptra Academica mihi traderentur, rogabar.
 Non itaque facere non possum, quin Vosmet ejusmodi cogitatio-
 num consortes efficiam, quantumlibet optans, ut in latiori quo-
 dam objecto primum hoc Rectorale meum ad Vos directum Pro-
 gramma versari, licuisset. At quanquam Honoratissimae, cujus in
 gratiam haecce scribuntur, Familiae perquam moesta haec atque do-
 lenda, ceu quilibet, vel me tacente, conjicit, scribendi materia sit;
 utrum

utrum tamen eadem, quantum ad nos & omnes mortali adhuc in
perverso hoc & omni ærumnarum genere referto mundo vitâ fruen-
tes, jucundior esse debeat, an tristior? id equidem, me iudice, res
est, in quam paulò curatius inquirere, nec à præsentī occasione, nec
à nostrâ, qui cuncti mortales sumus, conditione alienum reputabi-
tur. Qui Suos, cum primis immaturâ, morte amittunt, dolore affici,
contristari, ac mœrore se dedere, tam affectus, quem erga Nostros
Natura nobis indidit, jubet, quam Christiana Charitas permittit. At
suam ipsius fragilitatem consideranti meditatio mortis num tristior,
an lætior ducenda sit? est, quod heic in quæstionem nobis venit.
Videtur equidem decisio illius parum habere difficultatis, si diversæ,
quâ hic utuntur homines, fortunæ & circumstantiarum omnium re-
spectus habeatur, quomodo eam definivisse legitur, quem, post sa-
pientissimum Regum Salomonem, veræ sapientiæ in vita communi
exercendæ regulas quam optimas tradentem, morumque Doctorem
prudentissimum agnoscimus, Syracides Cap. XLI. 1. 2. scribens: *O
mors, quam amara tui memoria est homini pacem habenti in bonis suis? viro
non distracto, & successus habenti in omnibus, & adhuc valenti accipere ci-
bum? O mors, bonum tuum iudicium est homini indigenti, & destituto viri-
bus, in extrema ætate constituto & distracto inter omnia, & diffidenti, &
qui perdidit Patientiam.* Ecce! quam, facta conditionis, status ac for-
tunæ hominum discrimine, aliis amaram, dulcem aliis mortem
pronunciet, ut istis quidem tristior, his verò jucundior ac lætior
ejusdem agnoscenda sit meditatio. Et sanè, si naturaliter rem æsti-
mare, hisceque mundanis rebus adsuetum iudicium sequi velimus,
haud aliter poterimus, quam istis consentire. Nam ubicunque bene
nobis opinamur esse, ibi haud inviti, quin perlibenter diutius com-
morari solemus, sicut ex adverso, cum malè nobis alicubi fit, prope-
ranter abinde, quam fieri potest, discedere festinamus.

Sed verò nobis, qui Christianam profiteamur Religionem,
non adeò facilis rei hujus videtur determinatio. Quod si enim mor-
tis originem ac causam spectamus, non evitabimus ejus horrorem,
ac meditatio ipsius tristitiam nobis non afferre non poterit. Nec
facile quenquam inveniri, reor, qui, hujus intuitu, tremendum
illud æternitatis tribunal meditatus suæque sibi delicta in memoriam
revocans, nullo prorsus afficiatur dolore, quotiescunque mortali-
tatis suæ memor, & aliquando sibi moriendum esse, recogitat.
Si quis etiam, quos hîc charos habet, à se derelinquendos, si qui-
bus adhuc inservire, quorumque commoda promovere se posse, opi-
natur, respicit, eum non sine omni tristitiæ affectu mortis subiturum,
autumo, meditationem. Ex adverso autem, si, verâ in Christum cordis
fiduciâ nixi, futuram ipsius peccati radicis è nobis extirpationem, si no-
stri à mundi hujus miseriis vitæque præsentis curis ac ærumnis libera-
tionem, si quietem à laboribus, si nos expectantem felicitatem cœ-
lestem & præparata nobis æterna beatitudinis gaudia, si, devictis
omnibus, tam corporalibus, quam spiritualibus, hostibus, cum cœ-
litibus agendum triumphum spectamus, ecquid jucundius, quid
suavius, quid lætius vel contingere nobis poterit, vel concipere valemus
mortis meditatione? Quod si verò, quæ ab utraque parte vel lætam

mortis cogitationem vel tristem efficere possunt, inter se comparantur ac contenduntur, multi fortassis Christianorum erunt, quibus vitio verti nequeat, si cum Paulo *Phil. I. 23.* confessi fuerint: *Angor ego utrinque, cupiditatem habens, ut dissolvam, & cum Christo sim, quod multis modis melius; cum contrà, ut permaneam in carne, magis sit necessarium propter meos & illos, quorum interest, diutius adhuc me vivere.* Quantum interea tamen spiritualia corporalibus, cœlestia terrenis, & æterna temporalibus atque caducis præstantiora sunt, tantum lætitiæ, quam secum mortis meditatio fert, tristitiam eandem comitantem superat atque vincit. Et esto, peccata nostra nobis tristitiam afferre conscientiam angentem; in promptu tamen contra eandem remedium est, satisfactio Christi, DEum peccatoribus nobis reconcilians, atque gratiam divinam, peccatorum remissionem, & æternam salutem nobis promerita. Quam si verâ fide apprehensam nobis applicaverimus, participes nos facit omnis benedictionis spiritualis in supracœlestibus, quâ benedictus DEus, & Pater Domini JESU Christi, nobis benedixit in Christo, *Eph. I. 3.* Ex quo quantum animabus nostris gaudium enascatur, verè fideles sentiunt & experiuntur, quod omni, quantacunque sit, è peccatorum recordatione subortâ tristitiâ præponderat, ac antecellit modis infinitis. Quidnâ ergo Christianis in Christum credentibus mortis meditatio lætior multum atque jucundior, quam tristis & ingrata judicanda & dicenda foret? Dulcedo quippe meriti Christi fide nobis applicati, ac ejusdem in corde sensus, amaritudinem memoriæ commissorum à nobis delictorum maximopere superat, ut novissimorum suorum memor & mortalitatem meditatus, in Christi autem morte vitam suam quærens ac inveniens, cum Ecclesia lætus canere possit:

Mein' Sünd' mich werden fräncken sehr,
 Mein G'wissen wird mich nagen,
 Denn ihr sind viel, wie Sand am Meer,
 Doch will ich nicht verzagen:
 Gedend' n will ich an deinen Tod,
 Herr JESU! deine Wunden roth
 Die werden mich erhalten.

Quod si hæc in theoriâ dictu quidem facilia; in praxi verò non parum difficiliora, vel difficillima Tibi, LECTOR HONORATISSIME! judicabuntur, fatendum est, si carnis nostræ spectare, imbecillitatem nostrisque propriis in hoc negotio viribus confidere velimus, omnino difficillimum, quin impossibile futurum illud esse. At habitans in fidelibus Spiritus S. omnem amovebit difficultatem, sic ut in illâ luctâ, ipsius gratia & in nobis operatione, victores tandem evasuri simus.

Cujus exemplum si desideraverimus, sistit se nobis in illud, ex plurimum Rever. illius Confessionarii inferius allegandâ relatione,

ne, cujus exuviæ communi mortalium matri, telluri hodie mandantur, Præ-Nobiliss. magnoque virtutum sexus muliebris ornatu, dum viveret, fulgidissima, jam nunc Beata, CATHARINA MARGARETHA gente MEUSLINGIA, sicuti vivendo quam optimè promerita, qui memoriam ipsius posteris commendemus, ita moriendo nos artem benè moriendi condocens. Est igitur, quantum ad vitam illius in mortalitate hac peractam, ut de origine ipsius honestà pariter ac honoratà primùm dispiciamus, quam nacta est in vicinâ nobis urbe *Gustrovia* florentissimâ, & â Ducali quondam sede celebratissima.

Parentes ipsius fuere: Vir Præ-Nobiliss. Ampliss. ac Consultiss. DN. MATTHIAS GEORGIUS MEUSLINGIUS, J. U. D. & in Judiciis Ducalibus ibidem olim florentibus Advocatus & Procurator Ordinarius Celebratissimus, jam Anno superioris Seculi XCIX. immortalitate donatus; atque Præ-Nobiliss. & vivam omnium verarum virtutum imaginem referens Matrona, ELISABETHA MARGARETHA KARNATZEN, inter mortales adhuc, & faxit DEUS diutius! aurâ vitali vescens, ac immaturum ultimò progenitæ, indeque sibi, ceu fieri solet, jucundissimæ Filiæ casum peracerbè dolens.

AVI contigerant illi, in linea *superiori*, Præ-Nobiliss. ac Præstantiss. Vir, DN. SAMUEL MEUSLING, Præfecturæ Goldbergensis Ducalis quondam Præfectus Graviss. Cujus uxor, Nostræque *Avia*, quam & Genus & propriæ virtutes nobilitaverant, CATHARINA MARGARETHA Årendsen.

In lineâ verò *inferiori*, Vir Prudentiss. atque Ampliss. DN. JOHANNES KARNATZ, Senator Gustroviensis atque Mercator florentissimus, cum Coniuge suâ, pietatis ceterarumque fœminearum virtutum laude celebratissimâ, ANNA SOPHIA Schulzen.

PROAVOS agnovit, in linea *paternâ*, Virum Eximium, DN. GEORGIUM MEUSLING, Mecklenburgæ, quæ primaria quondam patriæ nostræ Civitas fuit, â quâ terræ Mecklenburgicæ suam traxisse denominationem creduntur, hodiè Præfectura harum ditionum non ignobilis est, â Serenissimo Principe Præfectum. In lineâ *maternâ*, Prudentissimum Virum, Dn. ADAMUM KARNATZ, oppidi Ducatus hujus Goldbergæ Consulem.

His ergo prælaudatis personis, post DEum, Esse suum debuit beatè Defuncta Nostra, edita in hanc lucem Anno MDCXCIX. mensis Martii die IX. paucis post diebus, quæ provida Parentum erat pietas, Ecclesiæ Christianæ ceu membrum oblata & in eandem recepta, perque lavacrum regenerationis ac renovationis Spiritus Sancti DEO consecrata, & in filiam abs eo adoptata, ut Jus hæreditatis æternæ vitæ regnique cœlestis consequeretur. Sed hoc eam, nutu divino, mansit infortunium, quod annum vix unum natæ paternæ subtraheretur cura & educatio, Genitore amantissimo in optimo virilis ætatis vigore, omnium opinione, quæ fors & fragilitas est

B

vir

vitæ humanæ, citius extincto. Sed tamen defectum hunc abundanter compensare, nec infelicitate, nisi fuit sollicita Genitricis cura, quæ, quantum licuit, & ipsa ejus in educationem suam collocabat operam, & Præceptoribus ac Informatricibus eam committebat, ut ad veram cum primis & non fucatam pietatem duceretur, atque virtutibus, quæ sexum illum tam ornare, quam commendare solent, omnibus imbueretur. Quæ saluberrima Matris intentio quam felices, quam lætos in Filiâ consequuta sit effectus, ut in virginali Gustrovium, sic in conjugali illius statu Rosetum nostrum, haud sine admiratione, viderunt.

Etenim, quas in eâ eminere cum naturæ dotes, tum acquisitas virtute cernebant omnes, cum ignotæ non essent Viduo nunc moestissimo, Præ-Nobiliss. Ampliss. ac Prudentiss. DN. JOACHIMO HENRICO PRIES, Senatori Civitatis hujus fulgidissimo, deque publicæ rei bono quam optimè promerito, facile in eo casti conjugalis, post superatum à priori conjugio viduatum, erga ipsam amoris igniculos accenderunt, ut eam thoro jugali sibi jungendam ambiret. Exambuit quoque non infelici fidere, Anno MDCCXVII. sibi desponsatam, atque die mensis Septembris primo sacerdotali sub benedictione, qui Christianus est ritus, copulatam. Atque sic BEATA Gustrovio Rosetochium translata fuit, quamdiu placuit vitæ necisque Domino, nos inter vivens.

Qualem autem erga maritum Uxor se gesserit, si quæ bona, amissa dolemus, dolor & luctus illius, quo jacturam ejus & bitum prosequitur, satis testari potest superque. Concors admodum, quæ summa conjugum felicitas, conjugium hoc, nec multifariâ Coeli benedictione destitutum experta tota hæc urbs est. Amoris quoque mutui testes quinque supersunt, duo Filiorum paria, cum unicâ Nata. Isti felici partu editi hoc ordine sunt:

SAMUEL MATTHIAS, Anno MDCCXIX. d. 7. Septembr.

JACOBUS GUSTAVUS, An. MDCCXX. d. 20. Martii.

JOHANNES GABRIEL, An. MDCCXXIV. d. 27. Decembr.

LUCAS FRIDERICUS, An. MDCCXXIX. d. 6. Junii.

Hanc autem, ANNAM CHRISTINAM, Virginem adolescentem Aviæ Matrisque virtutum æmulam, mediam inter fratres in lucem edidit Anno MDCCXXII. d. 9. Julii mensis.

Cui quælibet optima à se speranda Publico promittenti proli, Genitrice jam nunc orbata, Genitorem diutius superesse jubeat, ac incolumem præstare velit DEus Clementissimus.

Quam egregiam egerit BEATA Matrem familias, laudant omnes, quotquot illius habuere notitiam. Sicut & de eo satis testari potest provida sollicitaque liberorum educatio, quam multa cum prudentiâ & curâ eam suscepisse, ipsa testata est in iis experientia. Nec in eos solum, quos ipsamet pepererat, illam impendere deprehensa fuit, quia

quin eam sibi quoque multâ cum sollicitudine & alacritate exhibitam laudent ipsius Privigni, ex priori Conjuge, Virtuosissima non minus, cum viveret, DOROTHEA ELISABETHA WULFFLEFIA, Marito superstites, infantilis tum adhuc ætatis, nunc Juvenes optimi florentissimique, JOHANNES FRIDERICUS, & JOACHIMUS HENRICUS, *iste* Mercaturæ quam solertissimè deditus, *hic* Phil. & Theol. S. Studiis indefessa diligentia, multaque cum laude incumbens: quapropter multas se grates Defunctæ debere profitentur, funus ipsius, non ut novercæ, sed matris, calidis lachrymis prosequentes.

Qualem in vita communi ac cum aliis conversatione BEATA, se præstiterit, alios eloqui, malo, cum opus haud arbitrè referre, quæ per urbem vulgata sunt, nec ignota cuiquam esse queunt. Non ergo dicam de sinceritatis, comitatis ac humanitatis singularis, & erga cunctos benevolentiae laude, quam undecunque reportavit, siquidem istas in eâ virtutes omnes & singuli suspexere. Neque beneficentiam ipsius commemorabo, quam sæpius audivimus cum gratitudine prædicatam. Quis verò dubitaverit, nam Christiana charitas, Paulo *1. Cor. XIII. 7.* dicente, omnia credit, & omnia sperat; virtutes istas ex vero virtutum fonte, pietate, profluxisse? Hac enim destitutæ quæ sunt, non sunt virtutes, sed virtutum tantummodò simulachra. Dolendum autem est, iis, quas in Defunctâ cognovimus, veris virtutibus mundo diutius frui non licuisse, sed cum eâdem extinctas hodie quasi sepultum iri.

At postulat nunc etiam propositum nostrum, qui beatam De-
functæ Nostræ mortem & ex mortalitate hac ad immortalitatem
emigrationem videamus. Cujus naturales quidem causas & circum-
stantias cum exposuerit Præ-Nobiliss. & Experientiss. DN. GEORG.
CHRISTOPH. DETHARDINGIUS, Med. D. & Practicus feliciss. ac
Celeberrimus, Fautor & Amicus noster Honoratiss. ejus ipsius ver-
ba hic inserta volui, quæ hæc sunt:

Diu quidem est, quod Cephalæa, quam vomitus & febricula comitabantur, fuerit excruciatâ B. D. ita, ut ex morbi sævitia in statu paroxysmorum lecto se tradere debuerit. Cum autem Ipsa experientiâ didicerat, curam non nisi palliativam fuisse, malum vero jam habituale factum radicitus haud potuisse exstirpari, solis topicis, ac bono regimine ut plurimum atrociam dolorum infringere annitebatur, non neglectis tamen debito tempore sinceri sanguinis ventilationibus, aliisque huic morbo appropriatis remediis. Haud ergo inde, quæ jam funduntur, lachrymæ.

Biennium circiter excurrit, quod ex præcipiti eoque fortiori in pavimentum lapsu Enteroselen sibi contraxerit, quam tamen, quandoquidem nullas exinde observabat molestias, & sub decubitu supino, malum maximam pariem disparere observabatur, parum curavit, licet suasor plus simplici vice exstiterim, ut mediante bracherio commodo intestinorum proveniunt impediret. Cum autem ante aliquot septimanas, amicos & consanguineos invisendi gratia Gultrovium petisset, ibidem post celebratam in pede venæsectionem, die 13. Mensis Aprilis horti alicujus extra urbani amœnitate

B 2

delectata,

delectata, versus vesperam, citatiori cursu domum vecta, illico conquesta est de doloribus ventris atrocissimis colicam simulantibus, in vehementissimos denique vomitus abeuntibus, alvo interim pertinacissime clausa. Sub his angustiis auxilium imploravit D. D. HABERKORNII, Medici penes Gustrovienses famigeratissimi, Fautoris, & Amici mei astumatissimi, qui & omnia adhibuit adminicula, quibus vehementiam morbi imminui & infringi posse ratus est. Cessarunt quoque tertio morbi die dolores, vomitusque inducias facere videbantur; ast, quod alvus debitum persolvere recusaret, & B. D. adhuc de continuis præcordiorum anxietatibus conquereretur, meum itidem consilium expetiit. Adventans diei 15 hujus mensis media nocte Ægrotam spiritum ægre ducentem, pulsumque in Ea celerem offendebam, hinc conjunctis viribus cum prælaudato D. D. HABERKORNIO, morbo huic truculento obviam eundo, applicatis nempe herniæ duritiem fere lapideam exhibenti emollientibus, non neglectis internis, item enematis sæpius reiteratis, blandam intestinorum repositionem tentabamus. Tantum vero absuit, ut præter vix perceptibilem tumoris imminutionem votorum compotes fuimus redditi, ut potius Ileus sub prioribus vomitibus obscure tantum sese prodens jam manifeste apparuerit, & recrudescentes vomitus enemata scybalis mixta rejecerint.

Prognosi muniti, inversum intestinorum motum peristalticum remediis exquisitissimis in ordinem reducere, & alvi reperationem continuato enematum validiorum usu moliebamur, præter tamen aliquot status exclusionem muci viscerati comitantes nihil eductum. Hac morbi facie, cum ob ancipitem conditionem nonnullorum agrotorum curæ meæ concreditorum diutius domo abesse haud potuerim, die morbi quinto, Roslochium repetii, postridie reditum meum pollicitus. Svasu itaque amicorum D. D. HEINTZE, ordinis Medicorum Gustroviensium Senior, Affinis meus suavissimus in coadjutorium vocatus, vices meas in se suscepit, & mutuam eum D. D. HABERKORNIO operam in mitigando hocce morbo adhibuit. Ego autem promissis meis insistens sequenti die Ægram Gustrovii revisurus, præter spem & expectationem in itinere Eandem rbedæ commodiori culcitris munitæ impositam mihi offendi obviam, ita ut iter propemodum superatum remeare, illamque domum concomitari debuerim. Erbeda hinc extractam, & lecto traditam offendi febris leipyrria jamdum correptam, aphræ fauces, linguam, labiaque ingenti copia obsidebant, ita ut tristem brevi futurum exitum certissimus præfagire potuerim. Desiderio equidem Ejus satis facturus, ordinabam, quæ in conclamato hoc morbi statu proficua videri potuerunt; ast, superata variis vicissitudinibus nocte, sequenti die circa horam X. matutinam, placide animam efflavit, & Morito, nunc Viduo moestissimo Liberis & agnatis afflictissimis, bonisque omnibus acerbum sui reliquit desiderium.

Percepistis ita, LECTORES! ab eo Viro causas BEATÆ mortem afferentes, ast qua spirituali ratione ad discessum abhinc ea se præparaverit, referentem audiemus Confessionarium ipsius, Virum plurimum Rever. ac Præcellentiss. DN. M. JOACH. WILHELM. GERLINGIUM, ad ædem D. Virginis Archi-Diaconum optimè meriti, indiesque merentem, Fautorem ac Amicum nostrum astumatiss. cujus relatio huc redit:

Rogatus,

Rogatus, ut de B. PRIESSLÆ, lethifero cum morbo conflantis statu, quoad animam illius, habitisque mecum colloquiis relationem quandam exhiberem, ut huic desiderio morem gererem, partium mearum esse duxi. Cum igitur die XIX. currentis mensis circa horam IX. vespertinam vocatus ad eam accederem, magnam in illa mentis egritudinem animadverti, & in moerore ac animi perturbatione constitutam multaque anxietate cordis laborantem inveni. Quæ mala sine dubio a vehementia morbi ortum traxerant: nihilo tamen minus divinam in se manum humillime agnoscens contestabatur, se fiduciam atque spem in DEum neutiquam amisisse, quin miseriam suam in præ-senti se affligentem misericordiæ divinæ repræsentaret, ejusque auxilio omnipotenti precibus ardentissimis commendaret. Sentiens autem, novissimam suam horam instare, qua maritum charissimum liberosque suavissimos deferere ipsam oporteret, videbatur & hæc cogitatio tranquillitatem animi aliquantum turbare, licet firmiter tamen constanterque persuasa maneret, nihil mortalibus nobis melius contingere posse beatâ analysi: quapropter etiam supremum illam vitæ necisque Dominum votis, jussibus lacrymisque implorabat, ut letam atque beatam sibi concederet emigrationem. Media fere nocte, cum iterum vocatus me sisterem, de infirmitate fidei suæ querebatur, etiamsi sine intermissione vulnerum Christi recordaretur, ac fidei confirmationem anhelaret. Non igitur intermisi, quod mei est officii, solamina ex vero certissimoque omnis solatii fonte, Verbo divino, ei impertiendo. Quoniam & a peccatis absolvi, sacræque Eucharistiæ Sacramento frui anxie desiderabat, non potui non, quin eam utriusque participem facerem, utut paucos ante dies Gustrovi, ubi matrem invisens decumbere inceperat, iisdem instructa jam fuisset. Audivi ergo egregiam & e corde profectam confessionem edentem, ut & sinceram contritionem, & veram cordis fiduciam in Salvatorem suum ex ea non obscure intellerem. Quin etiam, quanquam vivendi finem instare sentiret, si DEus, ut omnipotentie ipsius facillimum, vitam sibi gratiose prorogaret, se omnes residui temporis horas unice in ipsius gloriam, spretis omnibus mundi vanitatibus, impensuram esse, sancte pollicebatur, humillime petens, ut pro infinita sua gratia cælestis solatii se sensu bearet. Ego proinde, arrepta ex istius Dominicæ Evangelii occasione, confessam ad bonum illum animarum nostrarum Pastorem ejusque fidam, Ezech. XXXIV. v. 16. factam, promissionem ablegabam, aliisque, quæ officium paracleticum postulat, prolatis, anxiam mentem refocillare studebam, quorum in confirmationem, impertita absolutione, S. viatico Coenæ Dominicæ eam instruebam, divinæ benedictioni misericordiæque commendatam tandem, relinquens, cum paulo ante abitum meum, non sine letitiæ affectu, animum in ea tranquilliozem redditum, & cordis anxietates imminutas animadvertissem. Postero die circa horam IIX. matutinam denuo accessi, tranquillati jam animi eam inveni, quantumlibet corporis dolores adeo non remisissent, ut potius majora cepissent incrementa. Interroganti quippe, numne DEus aliquem ipsi gratiæ suæ solatiique gustum concessisset? prompta lætaque respondebat: DEus, quæ unica ipsius gratia, me consolatus est. Quamobrem, ut in fide magis confirmaretur, & spes obtinendæ salutis aleretur, huc facientes cum ea sermones miscui, de salute a Christo nobis parta, & per unicum ejus meritum impetranda, de futura beata corporum nostrorum resurrectione, de vitæ æternæ gaudiis ineffabilibus a DEO, post vitæ hujus miseras & ærumnas, credentibus promissis, & ejusmodi, cum ea colloquendo, quæ omnia non solum

C

animo

animo tranquillo audiebat; sed sibi etiam magna cum fiducia applicabat, inter suspiria votaue voluntati divinæ se totam totamque tradens atque committens. Cujus clementiæ & ego eandem iterum iterumque commenda- vi, & sub benedictione repetita discessi. Atque sic animata non multo post abitum meum placide in Domino obdormivit, ab omnibus tam animæ, quam corporis afflictionibus DEI beneficio liberata. Sit memoria ejus inter nos in benedictione! DEus autem afflictissimæ Familiæ esto solatio!

Cui pietatis voto non possum non quin toto pectore subscri- bam, optans, ut exemplo hoc benè moriendi, si modò ars di- cenda, discamus omnes. Videmus etenim hîc, quantumvis, ob al- latas causas, pertristis futura nobis mors sit, si tamen ad unicum Salvatorem nostrum ejusque mortem ac meritum verâ cordis fiduciâ confugerimus, tristitiam in lætitiâ conversum, & difficultatem moriendi omnem, DEI nos inhabitantis gratiâ, superatum iri, ut sint morituri quasi tristitiâ affecti, semper tamen in Domino gaudentes, 2. Cor. VI. 10. Quod is, qui homines mori jubet, dicitque, revertimini, filii hominum, per Christum, nobis omnibus largiatur atque concedat!

Interea tamen est, CIVES HONORATISSIMI! cur casu hoc afflictissimis Relictis, Marito, Matri, Liberis ac universæ Familiæ solatium desuper efficacissimum apprecemur, ac, quantum in nobis, afferamus. Id quod posterius etiam fieri poterit, si deducendum hodie funus fre- quenti Vestro honorifico comitatu dedignati non fueritis. Ad quod humanitatis pariter ac Christianæ charitatis officium, Familiæ acerbo in luctu versanti præstandum, virtutes piæ Defunctæ, Mariti nunc Vidui præstita publicam in rem merita, Matris ac Liberorum lachrymæ, unâ cum qualicunque hac scriptione, Vos provocant ac invitant,

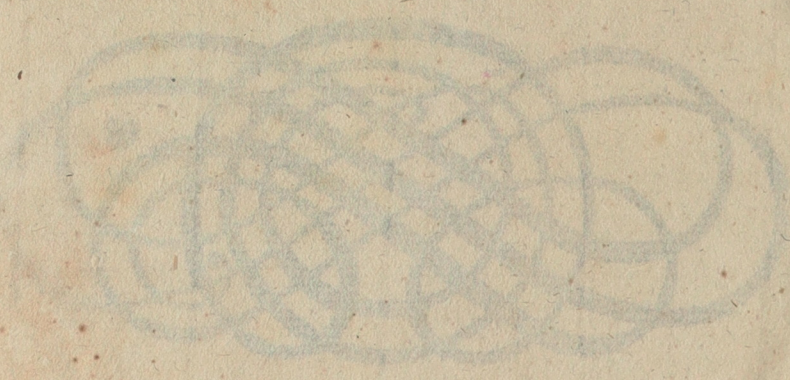
P. P. sub Sigillo Reſtorali Academico
d. 27. Mens. Aprilis Anni MDCCXXXIII.

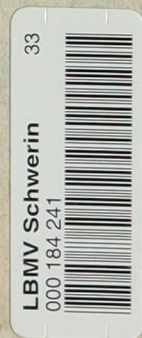
Conventus instituetur in æde Mariana,
horâ I. pomeridianâ.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

m sibi quoque multâ cum sollicitudine & alacritate exhibi-
 dent ipsius Privigni, ex priori Coniuge, Virtuosissima non
 cum viveret, DOROTHEA ELISABETHA WULFFLEF-
 arito superstites, infantilis tum adhuc ætatis, nunc Juvenes
 lorentissimique, JOHANNES FRIDERICUS, & JOACHI-
 ENRICUS, iste Mercaturæ quam solertissimè deditus, hic
 theol. S. Studiis indefessa diligentia, multaque cum laude in-
 : quapropter multas se grates Defunctæ debere profitentur,
 sius, non ut novercæ, sed matris, calidis lachrymis pro-
 s.

qualem in vita communi ac cum aliis conversatione BEATA,
 terit, alios eloqui, malo, cum opus haud arbitrer referre, quæ
 m vulgata sunt, nec ignota cuiquam esse queunt. Non ergo
 e sinceritatis, comitatis ac humanitatis singularis, & erga
 benevolentia laude, quam undecunque reportavit, siquidem
 â virtutes omnes & singuli suspexere. Neque beneficen-
 us commemorabo, quam sæpius audivimus cum gratitudine
 am. Quis verò dubitaverit, nam Christiana charitas, Paulo
 dicente, omnia credit, & omnia sperat; virtutes istas
 onte, pietate, profluxisse? Hac enim destitutæ
 virtutes, sed virtutum tantummodò simulachra.
 t, iis, quas in Defunctâ cognovimus, veris virtu-
 s frui non licuisse, sed cum eâdem extinctas hodie

nunc etiam propositum nostrum, qui beatam De-
 rtem & ex mortalitate hac ad immortalitatem
 amus. Cujus naturales quidem causas & circum-
 merit Præ-Nobiliss. & Experientiss. DN. GEORG.
 HARDINGIUS, Med. D. & Practicus feliciss. ac
 tor & Amicus noster Honoratiss. ejus ipsius ver-
 quæ hæc sunt:

*est, quod Cephalæa, quam vomitus & febricula comita-
 ciata B. D. ita, ut ex morbi sævitia in statu paroxys-
 e debuerit. Cum autem Ipsa experientia didicerat, cu-
 am fuisse, malum vero jam habituale factum radicitus
 ri, solis topicis, ac bono regimine ut plurimum atro-
 ere annitebatur, non neglectis tamen debito tempore
 ilationibus, aliisque huic morbo appropriatis remediis.
 am funduntur, lachrymæ.*

*iter excurrit, quod ex præcipiti eoque fortiori in pavi-
 selen sibi contraxerit, quam tamen, quandoquidem
 bat molestias, & sub decubitu supino, malum maxi-
 e observabatur, parum curavit, licet suasor plus sim-
 ut mediante bracherio commodo intestinorum proven-
 autem ante aliquot septimanas, amicos & consangui-
 Gastrovium petisset, ibidem post celebratam in pede
 Mensis Aprilis horti alicujus extra urbani amœnitate
 B 2 delectata,*